

Πολιτὴ Ἀσπὴ, μετὰ τὰς ἐξετάσεις σου τὰς λαμπρὰς ὡς ἐλπίζω. Τὰ εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα.

Εἶσαι ἡ μόνη Κάμπια ποῦ δὲν σε σιχαίνομαι, μικρὴ μου φίλε... Ἀλλὰ πόθεν αὐτὸ τὸ παράδοξον ψευδώνυμον; Σὲ παρακαλῶ νὰ μου φιλῆσῃς τὴν Γλαῦκα.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Νηρηίδος τοῦ Ἐβρώτα, ἠθέλησε βέβαια νὰστεινῆ, Ἀσπὴν τῆς Ἐρήμου. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ σγίσω τὰς λύσεις σου; Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά σου μου προτείνεις, κανέναν δὲν μου φαίνεται ἱκανὸν νάντικαταστήσῃ αὐτὸ που θέλεις νάρησῃς. Στείλῃ μου καὶ ἄλλα νὰ σου διαλέξω.

Μὲ μεγάλῃν μου χαρὰν ἔλαβα τὴν εἰκόνα σου Ἀττικῆ Νύξ. Ὁ δὲ δημοσιεὺς προσέχωρ καὶ οὕτω θὰ ἱκανοποιηθῇ καὶ ἡ περιέργεια τῶν πολλῶν μικρῶν μου φίλων που θέλουσιν ἄσ ἴδωσιν. Τὶ νὰ σε πῶ ἔμω; δὲν εἶμαι πολὺ δυνατὴ εἰς τὰ ζητήματα τῆς Ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω...

Ἡ Ἀττικῆ Νύξ εὐχαριστεῖ τὸν Καλὸν Γείτονα, τὴν Χρυσὴν Ἀμμονοῖαν, τὴν Μακρονοῖαν καὶ τὸν Χρυσάτορα καὶ τοὺς εὐχεται ἐξ ὅλης καρδίας νὰ τοὺς συγχαρῇ γρήγορα καὶ ἐκεῖν.

Μὲ πολλὴν δυσκολίαν μόλις κατάρθωσα νὰναγνώσω, Ἡρωικὴ Πάρσα, τὴν ἐπιστολὴν σου. Βιάζεσαι πολὺ καὶ κάμνεις τὰ γράμματά σου εἰς ἄκρον δυσανάγνωστα. Τὸ πιστεύεις διὰ τὸν πολὺν ἀκρον δυσανάγνωστα. Τὸ πιστεύεις διὰ τὸν πολὺν ἀκρον δυσανάγνωστα. Τὸ πιστεύεις διὰ τὸν πολὺν ἀκρον δυσανάγνωστα.

Εἶνε καὶ πολὺ γνωστὸν, καλὴ μου φίλε Δ. Ν. Χατζίκο, αὐτὸ τὸ αἶγυμα τοῦ φαλιδιοῦ, τὸ ἔχω δὲ καὶ δημοσιεύσῃ ἄλλοτε. Τίποτε νέα γράφῃς, ἰδικῆς σου ἐπινοήσεως καὶ στείλῃ νὰ τα δημοσιεύσω, ἂν ἐγκριθῶσιν. Γράφῃ μου καὶ κανένα γραμματάκι.

Ὁ Α. Κολιαλέτης εὐχαριστεῖ τὸν Φαίδων Ἀπολλωνία διὰ τὰ συγχαρητήριά σου καὶ τον παρακαλεῖ νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, ἢ τὸν μόνον τὸ ἀρχικὸν τὸν κ. Φαίωνα, λέγει, ἐκείθεν ἐννοήσῃ τούτον καὶ φροντίσῃ νὰ σχετισθῇ μαζί του ὡς ἐπιθυμῆται πολὺ.

Ὁ Κοραῖς στέλλει πολλοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὴν Ἰωνίδα.

Εὐγε, Ὀλυμπιονίκια μου! Εἶσαι ἄξιος θερμοτάτων συγχαρητηρίων, διὰ τὰς τῶσας σου προδόους καὶ ἄλλων τῶσαν διὰ τὴν εὐσυνειδησίαν, μεθ' ἧς προσπαθεῖς νὰ λύσῃς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις. Τόσον εὐκρινῆ καὶ εὐθὺν σε θέλω πάντοτε!

Ὁ Δὸν Κεκάτης, ὁ ἐνθουσιώδης φίλος μου Δὸν Κεκάτης, με παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸν Κομποῦκιον ὅτι καὶ αὐτὸς τον γνωρίζει, ὅτι εἶνε μαθητὴς τοῦ γυμνασίου ἐπιμελέστατος, καὶ ὅτι τον ἀσπάζεται.

Μὴν ἀνησυχῆς, Ἀτεμῶν, ἔλαβα τὴν ἀπάντησιν σου εἰς τὴν Β' Κυριακὴν. Τὸ ψευδώνυμον τῆς φίλης σου δὲν ἔγω δὲ δικαιώμα νὰ σου εἴπω ἂν θέλῃς εἰσπερὶ νὰ γράψῃς εἰς τὴν ἰδίαν, ἀπ' οὗ τον γνωρίζῃς, καὶ νὰ την παρακαλέσῃς νὰ σοὺ το εἴπῃ. Ἄν μου στείλῃς μάλιστα καὶ τὸ ἀνάλογον γραμματάκιον, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ διευθύνω τὴν ἐπιστολὴν σου.

Χρυσὴ Ἀμμονοῖα, ἡ Ὀμηρεῖα μου δίδει τὴν ἐντολὴν νὰ σου εἴπω τὰ ὀνομάζεται Πολύ-

μνια Α. Λασκάρως ἐν Σμύρῃν, καὶ διὰ τὸ ἀπὸ σήμερον ἀλλάξῃ ψευδώνυμον. Ἄν θέλῃς, λέγει, εἰπὲ τῆς καὶ σὺ τῶνομά σου.

Ἐλαβα τὴν ἀπάντησιν σου εἰς τὴν Β' Κυριακὴν, Γενναῖε Καλλιφορνια, καὶ σου ἔλλαξα τὸ ψευδώνυμον. Νὰ μου γράψῃς.

Ἐνθουσιασμένος μετὰ τὸ « Παιδικὸν Θεάτρον » καὶ ὁ μικρὸς μου φίλος Περικλῆς Σκίεργος, τὸν ὁποῖον ἀσπάζομαι.

Ἐλαβα τὴν ζωγραφίαν σου, πενταετῆ μου Σαρδανάπαλι, ἀλλὰ δὲν ἐγνωρίσα κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρόσωπα. Τὴν δημοσιεύω ἐδῶ, μήπως

τα γνωρίσωσιν οἱ μικροὶ μου φίλοι. Ἄλλὰ καὶ ἂν δὲν τα γνωρίσωσιν, ἂς γνωρίσωσιν τὸν ζωγραφικὸν τάλαντόν σου! Εὐγε μικρὸ μου Σαρδανάπαλι!

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Κοραῖν (ὁ ὀποῖος βέβαια τώρα ποῦ εἶνε καλὰ καὶ δὲν ἔχει μαθήματα, θὰ μου γράψῃ συχνότερα). Εὐάγγελον Ι. Δούκαν, Γεώργιον Μ. Χόρς, Λωρεκίην τῆς Ρουμανίας, Π. Ι. Παπαθωμῶπουλον καὶ Ἐρημίτην (τῶν ὁποῖων ἔλαβα τὰς ἀπαντήσεις εἰς τὴν Β' Κυριακὴν.)

Τὸ νεώτατον βιβλίον ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ἦτοι μονόλογοι διάλογοι καὶ δραματῖα δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Γραφείου τῆς « Διαπλάσεως ».

Τιμᾶται φράγκα 2

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ Δι' ἄλλοις στέλλονται μέχρι 15 Ἰουλίου 1896

306. Συλλαβόγρυφος. Τὰ δύο πρῶτα εἰσὶν οὗ, τὸ τρίτον μου φωτίζει, τὸ σύνολον ὁ Ζεὺς σκληρὰ ἔστων Ἀθῆ βρασιάνει.

307. Λεξιγρυφος. Ἐμπρὸς νὰ βάλῃς ἀριθμὸν καὶ ὕστερα μὴ σκέψῃ καὶ νὰ τὴν δώσῃς ἔς τὸν πτωχὸ που θὰ σοὺ τὴν γυρέψῃ.

308. Πρόβλημα. Ὁ Γιάννης, ὁ Κώστας καὶ ὁ Χρῆστος ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ κυνήγιον.

201. Ἄκανθος, ἄθος. — 202. Θηρίον, ἴον. — 203. Ὄα. — 204-206. Ἡ Ἱερουσαλήμ. 2, Ὁ Ἰπποκράτης. 3, Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας.

207. Καθὸτι καὶ οἱ μὲν καὶ τὰ δὲ θέλουσιν δεσμον. — 208-209. 1, Σῦμη 2, Κέα. — 210-214 Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῆς προθέσεως ἐκ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: βέκτης, ἐκτός, ἐνεκα, νεκρός, νίκτωρ. — 215. Ὁ ἀδύρροτος δμοιάζει ἀσφράγιτον ἐπιστολῆν, ἢν ἕκαστος δύναται ἐλευθέρως νὰ ἀναγινώσῃ.

216. Καπαδοκία(κ,δοκοί, α). — 217. Ἄσθημα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήεις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορεῖ, εὐκλῶς, ρυπαρός, χαρὰ, ἔσχατος, ταπεινός ἀδύνατος, ταματικός).

220-222. 1, Ροδῆ. 2, Πίτωρ. 3, Κέδρος. — 223-227. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρὰ, χεῖρ. — 228. ΑΡΙΑ, ΡΟΙΑ (1, ΑΑρῶν, 2, Ρεν, 3, ΠΟλυκράτης. 4, ΑΡης).

229. Καπαδοκία(κ,δοκοί, α). — 217. Ἄσθημα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήεις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορεῖ, εὐκλῶς, ρυπαρός, χαρὰ, ἔσχατος, ταπεινός ἀδύνατος, ταματικός).

220-222. 1, Ροδῆ. 2, Πίτωρ. 3, Κέδρος. — 223-227. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρὰ, χεῖρ. — 228. ΑΡΙΑ, ΡΟΙΑ (1, ΑΑρῶν, 2, Ρεν, 3, ΠΟλυκράτης. 4, ΑΡης).

229. Καπαδοκία(κ,δοκοί, α). — 217. Ἄσθημα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήεις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορεῖ, εὐκλῶς, ρυπαρός, χαρὰ, ἔσχατος, ταπεινός ἀδύνατος, ταματικός).

220-222. 1, Ροδῆ. 2, Πίτωρ. 3, Κέδρος. — 223-227. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρὰ, χεῖρ. — 228. ΑΡΙΑ, ΡΟΙΑ (1, ΑΑρῶν, 2, Ρεν, 3, ΠΟλυκράτης. 4, ΑΡης).

229. Καπαδοκία(κ,δοκοί, α). — 217. Ἄσθημα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήεις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορεῖ, εὐκλῶς, ρυπαρός, χαρὰ, ἔσχατος, ταπεινός ἀδύνατος, ταματικός).

220-222. 1, Ροδῆ. 2, Πίτωρ. 3, Κέδρος. — 223-227. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρὰ, χεῖρ. — 228. ΑΡΙΑ, ΡΟΙΑ (1, ΑΑρῶν, 2, Ρεν, 3, ΠΟλυκράτης. 4, ΑΡης).

229. Καπαδοκία(κ,δοκοί, α). — 217. Ἄσθημα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήεις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορεῖ, εὐκλῶς, ρυπαρός, χαρὰ, ἔσχατος, ταπεινός ἀδύνατος, ταματικός).

220-222. 1, Ροδῆ. 2, Πίτωρ. 3, Κέδρος. — 223-227. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρὰ, χεῖρ. — 228. ΑΡΙΑ, ΡΟΙΑ (1, ΑΑρῶν, 2, Ρεν, 3, ΠΟλυκράτης. 4, ΑΡης).

Τὸν ἐφώτισε τὸν ἄνθρωπον! Εἰμπορεῖτε σὰν νὰ του ἀπαντήσετε ὀρισμένα πράγματα; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βεπέρου.

309. Κυβόλεξον. Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΒΓΓΕΕΒΒΑΑΝΝΕΩΩ ἀπαιτεῖται ἄγων διὰ νὰ σχηματισθῇ κυβόλεξον. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεοντοκάρου Λεωνίδα.

310 Γωνία Γ++++ = Ἀρχαία πόλις. +Υ++++ = Ἀρχαῖος βρασιλεύς. ++Φ+++ = Ὑψωμα γῆς. +Ο++++ = Πτηνόν. Σ++++ = Νῆσος.

311-315 Κακρομύθια ὀνόματα ζῴων. 1. Τὸ Πήλιον, ὡς καὶ ἡ Ὅσσα εἶνε ὄρη τῆς Ἑλλάδος. 2. Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο υἱὸς τοῦ Φιλίππου. 3. Ἡ Μαδαγασκάρη ἔχει νοσηρὸν κλίμα.

314-318 Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως δύο οἰωνόηποτε γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις: Ἄργυρος, ἀριθμὸς, ἀτραπός, μαλακός, κρατήρ.

319. Συλλαβικὴ ἀκροστοχίς. Δι' ἀρχαῖα συλλαβὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑυρώπης. 1. Πόλις τῆς Ρουμανίας. 2. Ἐξερρευνητὴς τῆς Ἀρρικῆς. 3. Ποταμὸς τῆς Ἑυρώπης. 4. Βασιλεὺς τῆς Ρώμης. 5. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 6. Νῆσος τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγου.

320. Ἑλληνοσούμφωνον. Η — οοοια — ια — ισι — αι — η — ιοοια — α — ε — ιε. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περικλ. Σκίεργου.

ΑΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20 καὶ 27 Ἀπριλίου 1896

201. Ἄκανθος, ἄθος. — 202. Θηρίον, ἴον. — 203. Ὄα. — 204-206. Ἡ Ἱερουσαλήμ. 2, Ὁ Ἰπποκράτης. 3, Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας.

207. Καθὸτι καὶ οἱ μὲν καὶ τὰ δὲ θέλουσιν δεσμον. — 208-209. 1, Σῦμη 2, Κέα. — 210-214 Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῆς προθέσεως ἐκ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: βέκτης, ἐκτός, ἐνεκα, νεκρός, νίκτωρ. — 215. Ὁ ἀδύρροτος δμοιάζει ἀσφράγιτον ἐπιστολῆν, ἢν ἕκαστος δύναται ἐλευθέρως νὰ ἀναγινώσῃ.

216. Καπαδοκία(κ,δοκοί, α). — 217. Ἄσθημα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήεις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορεῖ, εὐκλῶς, ρυπαρός, χαρὰ, ἔσχατος, ταπεινός ἀδύνατος, ταματικός).

220-222. 1, Ροδῆ. 2, Πίτωρ. 3, Κέδρος. — 223-227. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρὰ, χεῖρ. — 228. ΑΡΙΑ, ΡΟΙΑ (1, ΑΑρῶν, 2, Ρεν, 3, ΠΟλυκράτης. 4, ΑΡης).

229. Καπαδοκία(κ,δοκοί, α). — 217. Ἄσθημα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήεις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορεῖ, εὐκλῶς, ρυπαρός, χαρὰ, ἔσχατος, ταπεινός ἀδύνατος, ταματικός).

220-222. 1, Ροδῆ. 2, Πίτωρ. 3, Κέδρος. — 223-227. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρὰ, χεῖρ. — 228. ΑΡΙΑ, ΡΟΙΑ (1, ΑΑρῶν, 2, Ρεν, 3, ΠΟλυκράτης. 4, ΑΡης).

229. Καπαδοκία(κ,δοκοί, α). — 217. Ἄσθημα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήεις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορεῖ, εὐκλῶς, ρυπαρός, χαρὰ, ἔσχατος, ταπεινός ἀδύνατος, ταματικός).

220-222. 1, Ροδῆ. 2, Πίτωρ. 3, Κέδρος. — 223-227. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρὰ, χεῖρ. — 228. ΑΡΙΑ, ΡΟΙΑ (1, ΑΑρῶν, 2, Ρεν, 3, ΠΟλυκράτης. 4, ΑΡης).

229. Καπαδοκία(κ,δοκοί, α). — 217. Ἄσθημα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήεις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορεῖ, εὐκλῶς, ρυπαρός, χαρὰ, ἔσχατος, ταπεινός ἀδύνατος, ταματικός).

220-222. 1, Ροδῆ. 2, Πίτωρ. 3, Κέδρος. — 223-227. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρὰ, χεῖρ. — 228. ΑΡΙΑ, ΡΟΙΑ (1, ΑΑρῶν, 2, Ρεν, 3, ΠΟλυκράτης. 4, ΑΡης).

229. Καπαδοκία(κ,δοκοί, α). — 217. Ἄσθημα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήεις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορεῖ, εὐκλῶς, ρυπαρός, χαρὰ, ἔσχατος, ταπεινός ἀδύνατος, ταματικός).

220-222. 1, Ροδῆ. 2, Πίτωρ. 3, Κέδρος. — 223-227. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρὰ, χεῖρ. — 228. ΑΡΙΑ, ΡΟΙΑ (1, ΑΑρῶν, 2, Ρεν, 3, ΠΟλυκράτης. 4, ΑΡης).

229. Καπαδοκία(κ,δοκοί, α). — 217. Ἄσθημα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήεις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορεῖ, εὐκλῶς, ρυπαρός, χαρὰ, ἔσχατος, ταπεινός ἀδύνατος, ταματικός).

220-222. 1, Ροδῆ. 2, Πίτωρ. 3, Κέδρος. — 223-227. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρὰ, χεῖρ. — 228. ΑΡΙΑ, ΡΟΙΑ (1, ΑΑρῶν, 2, Ρεν, 3, ΠΟλυκράτης. 4, ΑΡης).

229. Καπαδοκία(κ,δοκοί, α). — 217. Ἄσθημα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήεις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορεῖ, εὐκλῶς, ρυπαρός, χαρὰ, ἔσχατος, ταπεινός ἀδύνατος, ταματικός).

220-222. 1, Ροδῆ. 2, Πίτωρ. 3, Κέδρος. — 223-227. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρὰ, χεῖρ. — 228. ΑΡΙΑ, ΡΟΙΑ (1, ΑΑρῶν, 2, Ρεν, 3, ΠΟλυκράτης. 4, ΑΡης).

229. Καπαδοκία(κ,δοκοί, α). — 217. Ἄσθημα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήεις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορεῖ, εὐκλῶς, ρυπαρός, χαρὰ, ἔσχατος, ταπεινός ἀδύνατος, ταματικός).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰγπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλοτεῖ παρακινῶν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν υπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὅδος Ἀδύλου, 119, Ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Περιοδὸς Β'. — Τόμ. 3ος. Ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Ἰουνίου 1896 Ἔτος 18ος. — Ἀριθ. 24

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια ἴδε σελ. 177)

Καὶ ὁ κύριος Σέργιος διηγήθη τὴν ἱστορίαν του: Ἄνηκεν εἰς μίαν τῶν πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν τοῦ Πέρμου. Ἐμπροσθεν ἀγαπῶν τὰς ἐπισημὰς καὶ τὰς γεωγραφικὰς ἀνακαλύψεις, διήλθε τὴν νεότητά του ταξιδεύων. Δυστυχῶς δὲν ἐνέμεινεν εἰς τὰς τολμηρὰς ἐξερρευνητικὰς, δι' ὧν ἴσως θάναθενόθετο ἔνδοξος.

Ἀνεμίσθη καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ τῷ 1857 ἔβηεν διὰ τῶν φίλων του μέλος μίᾳ μυστικῆς ἐταιρίας. Τὰ μέλη τῆς ἐταιρίας ταύτης συνεληφθήσαν καὶ κατεδικάσθησαν ἀπηνῶς, οἱ περισσότεροὶ δὲ κατεδικάσθησαν εἰς ἰσθμίου ἐξορίαν ἐν Σιβηρίᾳ.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ κόμης Σέργιος Ναρκίνης, ὁ ὁποῖος ἠναγκάσθη νὰπέλθῃ εἰς Γακουτσκην, τὸν τόπον τῆς ἐξορίας, ἐγκαταλείπων μόνον καὶ ἔρημον τὸν γηραιὸν του πατέρα, τὸν πρίγκηπα Βασίλειον Ναρκίνην, κατοικοῦντα εἰς τὴν ἑπαυλίαν Βάλσκα, παρὰ τὸ Πέρμον.

Μετὰ πενταετῆ διαμονὴν ἐν Γακουτσκην, ὁ ἐξόριστος κατάρθωσε νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ φθάσῃ εἰς Ὀγκότοκην, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς ὀμωνύμου θαλάσσης. Ἐκείθεν κατάρθωσε νὰ ἐπιβιβάσθῃ πλοίου καὶ νὰ προσορμισθῇ εἰς ἓνα λιμένα τῆς Καλλιφορνιας. Οὕτως ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη ὁ κόμης Ναρκίνης ἔζησεν εἴτε εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, εἴτε εἰς Νέαν Ἀγγλίαν, προσπαθῶν πάντοτε νὰ εὕρισκεται πλησίον τῆς Ἀλάσκας, ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ εἰσελθῇ εἰς αὐτὴν εὐθὺς ὡς ἐγγίντο ἀμερικανικῆ. Ναί! ἡ μυστικὴ του ἐλπίς ἦτο νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς Ἑυρώπην διὰ τῆς Σιβηρίας — ἀκριβῶς ὅ,τι ἐπρότιθετο νὰ κάμῃ καὶ ὅ,τι ἔκαμνεν

περιττόν να εἴπωμεν. Τὸ φαντάζεται τις εὐκόλως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

ΧΑΪΡΕ, ΑΜΕΡΙΚΗ!

Καὶ τώρα, ὑπελείπετο μόνον νὰ ἐκτελεσθῆ τὸ προπορισθέν σχέδιον τῆς εἰς Εὐρώπην ἐπιστροφῆς.

Καλῶς ἐξεταζόμενον τὸ σχέδιον τοῦτο παρεῖχε μεγάλας πιθανότητας ἐπιτυχίας. Ἄπαξ αἱ τύχαι τοῦ πλάνητος βίου ἦγον τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ νὰ διασχίσῃ τὴν Ῥωσίαν, καὶ ἀκριβῶς μάλιστα νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ Πέρμου, ὁ κόμης Σέργιος Ναρκίνης δὲν εἶχε βεβαίως νὰ κάμῃ καλλίτερον, παρὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ μετ' αὐτῆς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ταξιδίου. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑποκτεύσῃ τις ὅτι ὁ πολιτικὸς καταδικος, ὁ δραπετεύσας ἐκ Γιακούτσκις εὐρίσκειτο μεταξὺ τῶν μελῶν ἀκροβατικοῦ θιάσου; Ἄνευ ἀκριτομυθίας, ἄνευ προδοσίας, ἡ ἐπιτυχία ἦτο ἐξησφαλισμένη, ὅταν δὲ θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸ Πέρμον καὶ θὰ ἐπανέβλεπε τὸν πρίγκηπα Βασίλειον Ναρκίνην, ὁ κύριος Σέργιος θὰ ἐκανόνιζεν ἐκεῖθεν τὰ κατ' αὐτόν.

Ἄφ' οὗ θὰ διήρχετο τὴν Ἀσίαν, χωρὶς ἀφήσῃ ἐπισπέν του ἔγους, ἰκανὸν νὰ διεγείρῃ ὑπονοίας, θάπεράσσει πλέον ποῦ θὰ διηρθύνοτο κατὰ τὰς περιστάσεις. Εἶνε ἀληθές ὅτι, ἐάν, παρὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀνεγνωρίζετο κατὰ τὴν ἐκ Σιθηρίας διέλευσίν του, τοῦτο ἡδύνατο νὰ ἔχῃ φοβεράς συνεπείας καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν. Ἐν τούτοις οὔτε ὁ Κασκαμπέλ οὔτε ἡ σύζυγός του ἤθελον νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τὸν κίνδυνον τοῦτου, εἶνε δὲ βέβαιον ὅτι ἂν ἠρωτῶντο καὶ τὰ τέκνα των θὰ ἐπεδοκίμαζον πληρέστατα τὴν διαγωγὴν των. Ἀλλὰ τὸ μυστικὸν τοῦ κόμητος Ναρκίνης ἔπρεπε νὰ κρατηθῆ αὐστηρῶς. Ὁ συνταξιδιωτῆς των θὰ ἐξηκολούθει νὰ εἶνε δι' ὅλους «ὁ κύριος Σέργιος» καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἀργότερα βεβαίως ὁ κόμης Ναρκίνης θαντήμιειδεν ὅπως ἔπρεπε τὴν ἀφοσίωσιν τῶν ἐντίμων ἐκείνων γάλλων, μολονότι ὁ καλὸς Κασκαμπέλ δὲν ἐζήτηε ἄλλην ἀνταμοιβήν, παρὰ τὴν συναίσθησιν τοῦ ὅτι ἐφάνη χρήσιμος εἰς τὸν φίλον του, παρκαίτων συγχρόνως καὶ τὴν ρωσικὴν ἀστυνομίαν.

Δυστυχῶς, — πρᾶγμα τὸ ὅποιον οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος ἡδύνατο νὰ φαντασθῶσιν — τὸ σχέδιον των θὰ διέτρεχε σοβαρότατον κίνδυνον ἀποτυχίας εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἀποδιβαζόμενοι ἐπὶ τῆς ἀντιπερὰν ὁδοῦ τοῦ πορθμοῦ, θὰ ἐξετίθεντο εἰς τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους καὶ θὰ συναλαμβάνοντο ὑπὸ τῶν ρώσων ὑπαλλήλων τῆς Σιθηρίας.

Τῷ ὄντι, τὴν ἐπομένην τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν εἶχε καταστρωθῆ τὸ σχέδιον, δύο ἄνδρες συνωμίλουν περιπατοῦντες κατὰ μῆκος τοῦ λιμένος, εἰς

μέρος, ὅπου τὴν συνομιλίαν των δὲν ἡδύνατο νὰκούσῃ κανεὶς.

Ἦσαν οἱ δύο ἐκεῖνοι μυστικοὶ ὑπάλληλοι, περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν ἤδη, τοὺς ὁποῖους ἡ μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τῆς Εὐδρόμο οὐκίαια παρουσίαι τοῦ κυρίου Σερτίου εἶχε ξενίσῃ καὶ σκανδαλίσῃ.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν διαμένοντες ἐν Σίτκα καὶ ἐπιφορτισμένοι τὴν ἐπὶ τῶν πολιτικῶν καταδικῶν ἐπαγρύπνησιν, δὲν ἔπαυον κατασκοπεύοντες τὰ κινήματα τῶν προσφύγων, ἀνακοινοῦντες τὰ κατ' αὐτοὺς εἰς τὸν διοικητὴν τῆς Ἀλάσκας καὶ συλλαμβάνοντες ὅσους ἐπεχειροῦν νὰ διέλθωσι τὰ σύνορα. Το σπουδαῖον λοιπὸν ἦτο ὅτι, νὰ μὴ δὲν ἐγνωρίζον προσωπικῶς τὸν κόμητα Ναρκίνην, ἀλλὰ καταΐχον ἀκριβῆ σημεῖωσιν τῶν χαρκτηριστικῶν του, ἡ ὁποία τοῖς εἶχε δοθῆ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ καταδικος κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴν Γιακούτσκι. Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ εἰς Πόρτ-Κλαράνς, ἐξεπλάγησαν μεγάλως ἐπὶ τῆ θέα τοῦ Ῥώσσου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος οὔτε ἀπὸ τοὺς τρόπους του, οὔτε ἀπὸ τὴν ὄψιν του ἐφαίνοτο σχοινοβάτης. Πόθεν λοιπὸν καὶ διατι εὐρίσκειτο μεταξὺ τῶν σχοινοβατικῶν ἐκείνου θιάσου, ὁ ὁποῖος ἀναχωρήσας ἐκ Σακραμέντου, ἠκολούθει τὸσφ παράδοξον δρομολόγιον, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Εὐρώπην;

Ἄφ' οὗ ἄπαξ τοῖς ἐγεννήθη κάποια ὑπόνοια, ἐνοεῖται ὅτι ἐζήτησαν μετὰ μεγαλητέρας προσοχῆς τὸν κύριον Σέργιον, — με ἀρετὴν πάντοτε ἐπιφύλαξιν, ὥστε νὰ μὴ ἐννοηθῶσιν ἀπὸ κανένα, — καὶ ἀφοῦ ἐσυμβουλευθῆσαν τὴν σημεῖωσιν, τὴν ἀφορῶσαν τὸν κόμητα Ναρκίνην, ἡ ὑπόνοιά των μετεβλήθη εἰς βεβαιότητα.

Ναί! εἶνε ὁ κόμης Ναρκίνης! ἔλεγεν ὁ εἰς Προφανῶς παρερῦλαττεν εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀλάσκας ἕως νὰ γίνῃ ἡ προσάρτησις ὅταν συνητήθη μετὰ τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ, ἐξηκολούθησε μαζί της τὸ ταξιδίον, διὰ νὰ εἶνε ἀσφαλέστερος, καὶ ἰδοὺ ὅτι τώρα προτίθεται νὰ περάσῃ μαζί της εἰς Σιθηρίαν.

Ναί, τί θὰ πῆ καλὴ τύχη! ἀπήντησεν ὁ ἄλλος. Ὁ κόμης ἤμποροῦσε νὰ μείνῃ ἐδῶ, δηλαδὴ ἐπὶ ἐδάφους ἀμερικανικοῦ, ὅτε δὲν θὰ εἴχομεν τὸ δικαίωμα νὰ τον συλλάβωμεν. Ἐνῶ, μόλις πατήσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ πορθμοῦ, ὑπέλαβεν ὁ πρῶτος, θὰ εὐρεθῆ ἐπὶ ρωσικοῦ ἐδάφους καὶ δὲν θὰ ἠμπορήσῃ νὰ μας διαφύγῃ, διότι θὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ πρωτύτερα ἀπὸ αὐτὸν νὰ τον ὑποδεχθῶμεν.

Ἡ σύλληψις αὐτῆ θὰ μας ὠφελήσῃ καὶ ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς, εἶπεν ὁ δευτερός ὑπάλληλος. Ἀλλὰ πῶς θὰ τα καταφέρωμεν;

Εὐκολώτατα. Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ ἀναχωρεῖ μετ' ὀλίγον, καὶ ἐπειδὴ

φυσικὰ θάκολουθῆσῃ τὸν συντομώτερον δρόμον, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ φθάσῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς Νουμάνας. Ἡμεῖς λοιπὸν δὲν ἔχομεν τίποτε ἄλλο νὰ κάμωμεν παρὰ νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ πρωτύτερα ἢ συγχρόνως μετὸν κόμητα Ναρκίνην καὶ νὰ θέσωμεν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὄμου του!

Καλὰ! ἐγὼ ὁμως θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ φθάσωμεν πρωτύτερα εἰς τὴν Νουμάναν, διὰ νὰ εἰδοποιήσωμεν ἐκεῖ τὴν ἀστυνομίαν ὅπως ἐν ἀνάγκῃ μᾶς δώσῃ χεῖρα βοήθειας.

Αὐτὸ θὰ κάμωμεν. ἂν δὲν τύχῃ τίποτε ἄλλο ἀπρόοπτον, ἀπήντησεν ὁ πρῶτος ὑπάλληλος. Οἱ σχοινοβάται εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ περιμένουν ἕως νὰ στεροποιηθῆ ἄρκετὰ ὁ πορθμὸς, ὥστε νὰ βασιτάσῃ τὴν ἄμαξαν των, ἐνῶ ἡμεῖς εἴμποροῦμεν νὰ περάσωμεν ὅποτε θέλωμεν. Ἄς μείνωμεν λοιπὸν ἀκόμη εἰς Πόρτ-Κλαράνς καὶ ἄς ἐπιτηρῶμεν τὸν κόμητα Ναρκίνην. Αὐτὸς δὲν ὑποπτεῖται ὅτι ἀνεγνωρίζῃ, ἄλλως τε τὴν παρουσίαν μας ἐδῶ τὴν εὐρίσκει φυσικὴν, διότι καὶ ἄλλοι ρῶσοι ὑπάλληλοι εὐρίσκονται ἔτοιμοι νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἀλάσκαν. Ὁ φύγη λοιπὸν, θὰ τον συλλάβωμεν εἰς τὴν Νουμάναν καὶ ἐκεῖθεν θὰ τον στείλωμεν ὑπὸ συνοδείαν εἰς Πετροῦπολιν ἢ εἰς Γιακούτσκαν...

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΞΕΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Λοιπὸν, πῶς σᾶς ἐφάνησαν τὰ τελευταῖα ἐκεῖνα τῆς Ἰουλίας; Ἦκούσατε γλῶσσαν; ἤκούσατε ἰδέας;

Ἄφ' οὗ ἡ Ἰουλία — εἰς τὸ πείσμα τῆς ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τὴν ὀνομάζω ἑλληνιστί, — ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἀναγινώσκει πλέον τὴν «Διάπλασιν» ἠμποροῦμεν νὰ τα εἴπωμεν ὅλος διόλου μεταξὺ μας, χωρὶς φόβον νὰ τα μάθῃ καὶ νὰ θυμώσῃ. Ἐπὶ τέλους καὶ ἂν θυμώσῃ τί μας μέλει; Ἐγὼ, νὰ σας εἴπω τὴν ἀλήθειαν; μετὰ τὰς τελευταίας μας συνομιλίας, ἄφ' οὗ εἶδα ὅτι τὸ κακὸν τῆς εἶνε πλέον ριζωμένον καὶ ἀθεράπευτον, δὲν θέλω νὰ τὴν ἔχω φίλην. Ὁ ἀποφύγω εἰς τὸ ἐξῆς καὶ αὐτὴν τῆς τὴν καλὴν μέραν, ἀπὸ φόβον μήπως μοῦ εἴπῃ κανένα μ π ο ν ζ ο ῦ ρ ἢ κανένα γ κ ο υ τ μ ὀ ρ γ ι ν καὶ μου ταραξῆ τὰ νεῦρα πρῶτ-πρῶτ. Ἀποστρέφομαι αὐτὴν, ὅπως ἀποστρέφομαι καὶ τὴν τάξιν, τὴν ὁποῖαν μιμεῖται, τὴν τάξιν ἢ ὁποῖα τὴν ἐδῆ λ η τ η ρ ί α σ ε.

Μὴ σας φαίνεται ἡ φράσις μου βαρεῖα. Ὑπάρχουν ἰδέαι αἱ ὁποῖαι καταστρέφουν, χειρότερον ἀπὸ δηλητήρια καὶ το-

αὐταί εἶνε αἱ ἰδέαι τῆς τάξεως, τὴν ὁποῖαν ἀποστρέφομαι, τῆς τάξεως τῆς ξενομανοῦς καὶ ξενολατρίδος.

Εἶμαι Ἕλληνας καὶ ὑπερηφανεύομαι διότι εἶμαι Ἕλληνας. Ἀνῆκα εἰς τὸ ἀρχαιότατον, εἰς τὸ εὐγενέστερον, εἰς τὸ φωτεινότερον τῶν ἐθνῶν: ἔχω τὴν ὀρασιότεραν γλῶσσαν, τὴν ἐνδοξοτέραν ἱστορίαν, τὰς θαυμαστοτέρας παραδόσεις, κατοικῶ εἰς τὴν χώραν, τὴν ὁποῖαν λαμπρύνει ἡ Ἀκρόπολις καὶ ὁ Παρθενῶν, ὁ χύνων τὰς θείας του ἀκτῖνας εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀπὸ τῆς ἠθικῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς, τὴν ὁποῖαν εἶδεν ἕως σήμερον ἡ ἀνθρωπότης. Εἰπήτέ μου ἂν ἡ κυανόλευκος σημαία, ἡ ἀποτελούμενη ἀπὸ τὸ κυανοῦν τοῦ ἐξαισίου οὐρανοῦ μας καὶ ἀπὸ τὸ λευκὸν τῶν ἀθανάτων ἀρχαίων μαρμάρων μας, ἂν ἔχῃ εἰς τὸν κόσμον ἀνταξίαν ἀδελφῆν, — ἄλλην σημαίαν ἐκπροσωποῦσαν τὴν δόξαν, τὴν εὐγένειαν, τὸσον ἰδανικόν!

Καὶ θέλετε λοιπὸν νὰ μὴ ἀγανακτῶ ὅταν βλέπω ἀνθρώπους νὰ αἰσχύνονται διότι εἶνε Ἕλληνες; νὰ ψελλίζουν ὀλίγας γαλλικὰς ἢ ἀγγλικὰς λέξεις καὶ νὰ νομίζουν ὅτι κατώρθωσαν τὸ πᾶν; νὰ προσποιῶνται ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ προφέρουν τὸ ρ ἢ τὸ κ, καὶ νὰ φαντάζονται ὅτι ἔγιναν μαρκήσιοι καὶ δούκες; νὰ ἐπιτηδεύονται συστηματικὴν περιφρόνησιν πρὸς πᾶν ἑλληνικόν — ἀπὸ τῆς σημαίας μας μέχρι τῶν βιβλίων μας, ἀπὸ τῶν ὀνομάτων μας μέχρι τῶν ἐθνικῶν μας ἐνδυμάτων, ἀπὸ τῶν χορῶν μας μέχρι τῶν παιγνιδίων μας, — καὶ νὰ κορδόνωνται ὅτι ρεῖ εἰς τὰς φλέβας των τὸ ἀριστοκρατικώτερον εὐρωπαϊκὸν αἷμα; ...

Δὲν εἶνε Ἕλληνες οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν θέλουν νὰ εἶνε, αἰσχύνονται νὰ εἶνε ἔστω. Ἀλλὰ τί εἶνε λοιπὸν; Γάλλοι; ὄχι. Ἀγγλοὶ; ὄχι. Ἰταλοὶ; οὔτε. Δὲν εἶνε τίποτε. Δὲν ἔχουν πατρίδα, δὲν ἔχουν ἐθνικότητα, δὲν ἔχουν σημαίαν. Εἰς αὐτὸς τοὺς ἠγάγεον ἡ ξενομανία καὶ ἡ ξενολατρεία. Τοῦλάχιστον ἄς ἀλλάξουν ὑπερηφάντητα, ἄς φύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἄς γίνωνται ὅτι θέλουν νὰ εἶνε χωρὶς νὰ ἐντρέπωνται. ...

Τοὺς ἀποστρέφομαι αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, — τοὺς ἀποστρέφεσθε καὶ σεῖς εἶμαι Ἕλληνοπούλα! μακρὰν μὴ σας ποτίσουν μετὸ δηλητήριον τῶν ἰδεῶν των! Ἄν ποτέ τους ἀπαντήσετε, ἂν ποτε τοὺς συναναστραφῆτε, φυλαχθῆτε μὴ πάθετε ὅτι καὶ ἡ δυστυχῆς ἐκείνη Ἰουλία. Ἐνθυμεῖσθε τὴν θεῖαν τῆς, ἡ ὁποῖα τῆ ἀπηγόρευσε ν' ἀναγινώσκῃ ἑλληνικὰ βιβλία; Ἡ θεῖα αὐτὴ ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων, περὶ τῶν ὁποῖων σὰς ὀμιλῶ. Αὐτὴ κατέστρεψε καὶ τὴν ἀνεψιάν τῆς καὶ τὴν ἔκαμε μίαν Ζ ο υ λ ἦ ν, ἕνα παπαγάλον γαλλίζοντα, ἕνα αὐτόματον λαλοῦν χωρὶς νὰ αἰσθάνεται, χωρὶς νὰ

σκέπτεται, χωρὶς νὰ ἔχῃ ψυχὴν καὶ καρδίαν. ἰδικὴν τῆς.

Δυστυχῆς Ἰουλία! Ποῖος θὰ σε θεραπεύσῃ τώρα; Ποῖος θὰ σου ἀποδώσῃ ὅ,τι ἔχασας; Ποῖος θὰ σε μάθῃ νὰ γαπᾶς τὴν πατρίδα σου καὶ τὴν γλῶσάν σου; Ποῖος θὰ σε κάμῃ πάλιν ἑλληνοπούλαν; ὦ, ἀλλοίμονον! Σοῦ ἔκαμαν μεγάλο κακόν, παιδί μου. Ἀπὸ τὴν μητέρα σου νὰ σ' ἐχώρισαν, δὲν θὰ σου ἔκαμαν τόσον κακόν. Τώρα σ' ἐχώρισαν ἀπὸ τὴν μεγάλην σου μητέρα, ἀπὸ τὴν γλυκαίαν σου πατρίδα. Καὶ αὐτὸς ὁ χωρισμὸς δὲν ἔχει φεῦ! ἐπιστροφήν. Εἶνε ὁ χωρισμὸς τοῦ μίσους, ὁ χωρισμὸς τῆς περιφρόνησεως, ὁ χωρισμὸς τῆς ξενολατρείας. Δὲν σε ἀποστρέφομαι πλέον, σὲ λυποῦμαι, δυστυχῆς Ἰουλία! Ἀπηθήτε τὴν καὶ σεῖς, μικροὶ μου φίλοι. Καὶ ἂν ποτε ἰδῆτε παιδίον ἢ κοράσιον μετὴν θεῖαν καὶ μετὰς ἰδέας τῆς Ἰουλίας, λυπηθήτε το. Ὅθ' εἶνε πολὺ δυστυχισμένον. ...

Σὰς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΟΜΒΡΕΛΛΑ

ἮΝ πρῶτιαν ἐκείνην, μολονότι κανὲν σύννεφον δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸν οὐρανόν, ἡ Μαρίκα ἐπέμεινε καὶ καλὰ νὰ πάρῃ μαζί της τὴν ὀμβρέλλαν τῆς. Ἦτο ὥραία μεταξωτὴ ὀμβρελίτσα, τὴν ὁποῖαν ἴσα-ἴσα τὴν προτιροῦσαν τῆς εἶχε χαρίσῃ ὁ νουνός της, καὶ ἡ μικρὰ ματαιόδοξος ἀνυπομονοῦσε νὰ τὴν ἐπιδείξῃ εἰς τὰς συμμαθητριάς της. «Ναί, πάρε τὴν, τῆς εἶπε καὶ ἡ Ἀνθοῦλα, ἡ μικροτέρα τῆς ἀδελφῆς ποῖός το ξεῦρει, ἀργότερα ἠμπορεῖ νὰ βρέξῃ.» Καὶ ἔτσι ἐξεκίνησαν καὶ αἱ δύο διὰ τὸ σχολεῖον καμαρωτὰ-καμαρωτὰ. Ἡ Μαρίκα ἐκρατοῦσε τὴν ὀμβρέλλαν, ἀλλὰ μετὴν ἰδίαν ὑπερηφάνειαν ἐβάδιζε πλησίον τῆς καὶ ἡ Ἀνθοῦλα, χωρὶς νὰ ζηλεύῃ διόλου. Αἱ μικραὶ συμμαθητριάς των ἐπήνεσαν καὶ ἐθαύμασαν ἄρκετὰ τὴν μεταξωτὴν ὀμβρέλλαν. Ἀλλ' ἐνοεῖται ὅτι ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον ἔπαυσε κάθε λόγος περὶ αὐτῆς καὶ ἤρχισεν τὸ μάθημα. Αἱ μικραὶ ἀδελφαὶ ὁμως δὲν ἐπρόσεχαν διόλου καὶ καθεμίαν ἀπὸ τὴν θεῖαν τῆς ἐκύτταζε κρυφὰ τὸν οὐρανόν, παρακαλοῦσα ἀπὸ μέσα τῆς νὰ βρέξῃ. Ἐξῆφνα ὁ οὐρανὸς ἐσκεπάσθη ἀπὸ σύννεφα καὶ ἤρχισεν νὰ πῖπτη βροχὴ ραγδαιοτάτη, ἀκριβῶς τὴν ὥραν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ σχολάσουν. Τὶ εὐτυχῆς σύμπτωσις! Ἡ Ἀνθοῦλα

ἐπὶ τοῦσδε ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς. Ἡ Μαρίκα ἀνέλαβεν ἦθος σοβαρὸν καὶ ἐπρότεινε εἰς ὄχλους τὰς συμμαθητριάς της νὰ τὰς συνοδεύσῃ ἕως τὸ σπίτι μετὴν ὀμβρέλλαν τῆς. Αἱ περισσότεραι, ἄρκετὰ φρόνιμοι, ἠρηνήθησαν λέγουσαι ὅτι καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ περιμένουν ἕως νὰ παύσῃ ἡ βροχὴ. Ἐν τούτοις μίαν ἐδέχθη τὴν πρότασιν καὶ ἡ Μαρίκα εἶπε πρὸς τὴν Ἀνθοῦλαν:

— Πρέπει, βλέπεις, νὰ συνοδεύσω ὡς τὸ σπίτι τῆς τὴν Ἀγλαΐτσα. Σὺ θὰ με περιμένῃς ἐδῶ λιγάκι καὶ ἀμέσως θὰ γυρίσω.

— Κατ' ἐμὴν Μαρίκα. φοβοῦμαι μὴν περάσῃ ἡ βροχὴ. ...

— Ἄ, μπᾶ! μπᾶ! Ὅθ' ἀβρέξῃ ὡς τὸ βράδυ. Ἀλλὰ καὶ ἂν περάσῃ, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σου ἀνοίξω τὴν ὀμβρέλλαν μου. ...

Καὶ ἔφυγε μετὴν Ἀγλαΐτσαν.

Ἡ ὀμβρελίτσα μόλις ἐσκέπαζε τὰ δύο κεφαλάκια. Ἐπειτὰ ἡ μικρὰ Μαρίκα δὲν ἤξευρε νὰ τὴν κρατῆ καλὰ, πότε τὴν ἔφερε πολὺ δεξιᾶ, πότε πολὺ ἀριστερᾶ καὶ ἡ ραγδαία βροχὴ ἐπίπτε σχεδὸν ὅλη ἐπάνω των. Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ σπίτι τῆς Ἀγλαΐτσας ἦσαν καὶ αἱ δύο μούσκευται. Ἡ μητέρα τῆς δὲν ἐφάνη διόλου εὐχαριστημένη. « Πῶς ἔγινες ἔτσι; τῆς εἶπε. Ἐπρεπε νὰ περιμένῃς νὰ στείλω νὰ σε πάρω! Ἀνόητη! — Ἐγὼ εἶχα ὀμβρέλλα, εἶπεν ἡ Μαρίκα, ἐγὼ τὴν ἔφερα. ...

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, κορίτσι μου. εἶπεν ἡ μητέρα τῆς Ἀγλαΐτσας ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ ὀμβρέλλα σου δὲν χωρεῖ δύο. ...

Καὶ ἐπῆρε μέσα τὴν θυγατέρα τῆς, διὰ νὰ τὴν ἀλλάξῃ.

Ἡ Μαρίκα ἐπέστρεψε γρήγορα εἰς τὸ Σχολεῖον. Εἰς τὴν ὄραν εἶδε τὸ ἀγοράκι τῆς ἐπιστατριάς, ποῦ ἐπερίμενε.

«Ὅθ' ἀβρέξῃ ἔξω, Γιαννάκη: τὸν ἠρώτησεν.

— Ναί· περιμένω νὰ παύσῃ ἡ βροχὴ γιὰ νὰ πάγω νὰ τροχίσω αὐτὸ τὸ ψαλίδι τῆς μητέρας.

— Ἐλα νὰ σε πάγω ἔστου τροχάρη, ἐγὼ ἔχω ὀμβρέλλα.»

Ὁ μικρὸς ἐδέχθη τὴν πρότασιν καὶ ἐξεκίνησαν. Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει ἔπρεπε τώρα νὰ πηδοῦν τοὺς ρύακας, οἱ ὁποῖοι εἶχον σχηματισθῆ εἰς τὴν ὁδὸν καὶ πολλὰς φορὰς ἐβούθησαν μέσα. «Ἄμα τὰ εἶδε ὁ τροχάρης, ἀνέκραξε:

— Καλὲ σεῖς, παιδιὰ μου, ἐγίνατε πάπιες. Γιατί δὲν ἐπερίμενατε νὰ παύσῃ ἡ βροχὴ;

— Ἄ, μπᾶ! ἐγὼ εἶχα ὀμβρέλλα! ἀπήντησε πάλιν ἡ Μαρίκα. Μᾶς ἔχω-ροῦσε καὶ τοὺς δύο ἀλήθεια, Γιαννάκη;»

Καὶ ἔφυγε τρέχουσα, διότι ὁ οὐρανὸς ἤρχισεν νὰ καθαρίζῃ εἰς ἕν μέρος καὶ ἐνθυμήθη τὴν ἀδελφὴν τῆς.

« Νά με, 'Ανθούλα, ήλθα. Βρέχει ακόμη, έννοια σου! "Ελα, πάμε γρήγορα! — "Ελα λοιπόν, κ' εγώ περιμένω τόσην ώραν! "Ελεγά πως θα πάση ή βροχή και εκλάιγα! » είπεν ή 'Ανθούλα. Τώντι ή βροχή ήρχιζε να κοπάη. 'Αλλά τα κορίτσια έπερνούσαν επίτηδες κάτω από τας ύδρορροάς. 'Ο άνεμος όμως ό όποιος έδωκε τά νέφη, αναποδογύρισε έξαφνα την όμβρέλλαν και έσπασεν ένα της σύρμα. . . Δέν ήμπόρεσαν πλέον νά την ανοίξουν. "Οταν έφθασαν εις τό σπίτι, ή 'Ανθούλα ήτο καταβρεγμένη, ή δέ Μαρίκα. . . ένόμιζε κανείς ότι είχε κολυμβήση χωρίς νά βγάλη τά φορέματά της.

"Οταν τας είδεν εις τοιαύτην κατάστασιν ή γραία ύπηρετρια, έβαλε τες φωνές. « Χριστέ και Παναγιά! Γιατί νά έλθετε με τέτοια βροχή; "Εγίνατε λούτσα, ως τό πουκάμισο! Πώ! πώ! τί θα πη ή μαμμά σας σαν έλθη! Καλλίτερα πού λείπει. Είνε ες τό σπίτι της γιαγιάς σας. . . "Ελάτε, έλάτε γρήγορα νά σας αλλάξω, μή άρρωστήσετε. Θα σας βάλω τά νυκτικά σας πουκάμισα και τά φορέματα του σπιτιού. Γρήγορα! »

Δέν έκαμαν αντίστασιν καμμίαν. "Επειτα όλίγον τας έμελλε. Φθάνει πού «έχάρηκαν την όμβρέλλαν των. »

'Αλλά νά πού ήλθεν εϋθύς και ή τιμωρία όλης αύτης της ματαιοδοξίας και της τρέλλας.

Η γιαγιά των έστειλε τον ύπηρετην

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Προχθές τό άπομεσημερον, έξηπλωμένος εις την πολυθρόניתαν του δωματίου μου, εγώ ό 'Ανανίας, ψυχογυιός της Διαπλάσεως (νά σύστασις δι' όσους ττηόν δέν άνέγγυσαν τά κατ' έμέ εις τας Κυριακάς) άνεγίνωσα τά τελευταία φυλλάδια της «Διαπλάσεως». Μ' έλκυει πολύ ή άλληλογραφία, και αύτην άνεγίνωσα με περισσότερο ενδιαφέρον. "Εκτός του ότι βλέπω συχνά εκεί και τό όνομά μου, — και ίδου μία ευκαιρία νά διακηρύξω και ό ίδιος ότι δέν είμαι διόλου δυσηρεστημένος κατ' έκείνων, οι όποιοι με λέγουν άσχημον, — μου άρέσει νά συναναστρέφωμαι νοερώς με τους μικρούς φίλους της «Διαπλάσεως», νά ναιγινώσκω τά έξυπνά των λογάκια, νά μανθάνω τας κλίσεις των και τας όρέξεις των, νά βλέπω τά λεπτά και ευγενή αισθήματά των. . .

Και άφ' ου έτελείωσα την διασκεδαστικήν αύτην ανάγνωσιν, έστήριξα την κεφαλήν εις την ράχιν της πολυθρόνας και με τά μάτια καρφωμένα εις μίαν ζωγραφιάν της όροφής, έπροσπάθησα νά κοιμηθώ. Δέν τό κατόρθωσα όμως, μ' όλην την μεσημεριάτικην ήσυχίαν, ή όποία έπεκράτει εις όλο τό σπίτι. "Ενας περιέργος ρεμβασμός μου έκρατούσε τά μάτια ανοικτά. "Ωνειρεύομην έξυπνος. Και τί έβλεπα εις τό παράδοξον αύτό όνειρον θά σας τό είπω άμείως.

Πρώτα πρώτα μου έφάνη ότι ή χονδροειδής ζωγραφία της όροφής έξηλείφθη και ότι ήλθε μία μικρή κόρη μ' ελληνικήν ένδυμασίαν, με χρωστίηρα και με ποξίδα εις την χείρα, και έζωγράφισε μίαν άλλην εικόνα, πολύ ωραιότεραν, παριστώσαν την 'Ακρόπολιν και τον Παρθενώνα. Τήν 'Ελληνίδα αύτην Καλλιτέχνηδα έβλεπεν εργαζομένη μετ' ενδιαφέροντος ζωηρού έν παιδίον, τό όποιον από τό ύφος του έφαινετο Θαυμαστής των 'Ωραίων Τεχνών. Και άφ' ου έτελείωσεν ή εικών, προσέφερεν εις την Καλλιτέχνηδα μίαν 'Ωραίαν 'Ανθοδέσμην, ως βραβεϊον, ή όποία άπετελείτο — τό ένθουμούμαι πολύ καλά, — από μίαν Μαργαρίταν, από μίαν 'Ανεμώνην της Πεντέλης, από μίαν Λευκήν Βιολέταν, από έν 'Ερυθρόν Τριαντάφυλλον,

από έν Ταπεινόν 'Ιον, από μίαν Δάφνην, από έν Μή με Ληισμόνει, από έν Λευκόν Ρόδον, και από ένα. . . Χρυσούν Στάχυν.

— Εϋτυχής Ονητή, είπα κατ' έμαυτόν, αύτη ή κόρη πού ζωγραφίζει τόσον ωραία και της δίδουν τόσον έξοχα δώρα! 'Αλλά δια νά θάλλουν μαζί όλα αυτά τά άνθη, τό 'Αθος της 'Ανοί-

ξεως μαζί με τό άνθος του χειμῶνος, και δια νά ύπάρχη και ένας Χρυσός Στάχυς, θά πη ότι ήλθεν ό Χρυσός Αϊών!

— Είπέ μάλλον ό Χαλασμός του Κόσμου! ήκουσα νά λέγη πλησίον μου μίαν λεπτήν και είρωνικήν φωνή. Στρέψας δε τους όφθαλμούς είδα εκπληκτος μίαν ωραίαν άργυρόχρουν μαρίδαν.

— Είσαι Μαρίδα του Φαλήρου; της είπα.

— Μάλιστα, άγγελόμορφε 'Ανανία.

— Και πώς ήλθες εδώ;

— Με την Αύραν του Φαλήρου, είπε μειδιώσα.

— Δέν είξευρα ότι είσαι τόσον έλαφρά, ώστε νά σε κινή και αύτη ή αύρα και αύτό τό "Ησυχο 'Αεράκι. . . 'Αλλά είπέ μου, σε παρακαλώ, από πότε όμιλοϋν τά ψάρια;

— 'Αφ' ότου, μου άπήντησεν ή Μαρίδα του Φαλήρου, ύπάρχουν και Παχείς Τσίροι.

Και ξεκαρδισμένη από τά γέλια, ήπλωσε τά. . . πτερύγιά της και έξηφανίσθη.

— Έσύ είσαι ό Μικρός Διάβολος, είπα, ένφ την έβλεπα νά φεύγη με ταχύτητα 'Ακαμάτου Ποδηλάτου εις κανένα Μαραθώνιον Δρόμον. Τί 'Ολυμπιονίκης θανεδεικνύετο με αυτά τά πτερύγια!

"Εστρεφα πάλιν τους όφθαλμούς μου προς την όροφήν. "Αλλη όπτασία εκεί επάνω. "Εβλεπα έν πολύ παράδοξον τοπίον από βουνά και από θαλάσσας. 'Ο Παγωμένος 'Ωκεανός έσουνόρευε παραδόξως με τον Είρηνικόν και με τον Εϋξεινον Πόντον, και τον ήσπάζετο μάλιστα Τό Ρεϋμα του 'Ελλησπόντου συνηνούτο με τό Κϋμα της Μυκόνου. Είς τό βάθος έφαινετο ό Τυμφηστός Χιονισμένος. "Εκει πλησίον διεκρινετο και ή 'Ωραία Κέρκυρα, και άνωθεν αύτης περιέπτατο με γλυκύν βόμβον μία Μέλισσα, Κερκυραϊκή βεβαίως. Μακράν ίχνογραφείτο ή 'Ηρωϊκή Πάργα και ή Δοξασμένη 'Ιδη, εις την κορυφήν της όποίας εκάθητο μία Κόρη και εις 'Ανδρείος Στρατιώτης" τό δε Σούλι έστελλε μίαν Φλογεράν 'Ακτίνα, ή όποία εκόσμει ως Ουράνιον Τόξον την όλην εικόνα. . . Και όμως ήτο νύξ, γλυκεία 'Αττική Νύξ. "Εφαλλε, γλυκέως έμινύρετο ή 'Αηδών του Κολωνού και ή άηδών της 'Ερήμου" και εις τον βαθύν 'Αττικόν Ουρανόν έλαμπον ως αδάμαντες ό Πολικός 'Αστήρ και οι άστερισμοί της Μεγάλης 'Αρκτου και της Λύρας του 'Αρίονος. "Ω, τί 'Εσπερινή Γαλήνη!

'Αλλ' έξαφνα τό άσμα των δύο άηδόνων, τό τέρπον κάθε Εϋαίσθητον Καρδίαν έπαυσε, και από τά βάθη της έρή-

μου άντήχησαν οι βρυχηθμοί δύο λέόντων. 'Ο εις ήτο Λέων της 'Αφρικης, ό άλλος ήτο Λέων. . . 'Αφρικανικός. Τί περιεργον, άλλα και τί φοβερόν. Κρύος ιδρώς με περιέλουσε και εκλεισα τους όφθαλμούς.

"Οταν τους ήνοιξα πάλιν, νέαν εικόνα μου παρουσίασεν ό ρεμβασμός.

"Εβλεπα έν οικοδόμημα μεγαλοπρεπές, ένα ναόν, έν Πάνθειον. 'Επί του αετώματός του έστατο ό Φοίβος 'Απόλλων, με την λύραν του και με την καλονήν του, βλέπων με είρωνικώς, ως νά μου έλεγε:

— Τί άσχημός που είσαι, καίμενε 'Ανανία!

"Εκει πλησίον ήγείρετο πάνοπτος ό Κολοσσός της Ρόδου" και έντός του Πανθέου διεκρινε τας μορφάς θεών, ήρώων, ποιητών, βασιλέων, μεγάλων άνδρών. . . Νά ό Πανελλήνιος Ζεύς, νά ή Θέτις, νά ό Κόδρος, νά ό Κοραής, νά ό Στράβων, νά ό Σαΐξπηρ, νά ό Μούκιος Σκεβόλας, νά ό Πλαϋτος, νά ή Γλαυκώπις 'Αθηνα, και πόσοι άλλοι και πόσοι! 'Αδύνατον νά τους διακρίνω όλους μέσα εις εκείνον τον συνωστισμόν, και προπάντων αδύνατον νά τους ένθυμηθώ. Είς μάτην έρευνώ δια του βλέμματός, γίνομαι δηλαδή 'Ερευνητής. Μόνον μίαν Φίλεργον Χελιδόνα βλέπω, ή όποία, βοηθουμένη από μίαν 'Ακανθυλίδα, κτίζει την φωλεάν της υπό τό αέτωμα του Πανθέου.

— 'Ανανία! 'Ανανία! Τίχ-Τάχ! κοιμάσαι; Εϋπνα!

"Ητο ή φωνή της Μάρθας, ή όποία μου εκτυπούσε την θύραν και έρώναζεν απέξω. Τί κρῖμα! ό ρεμβασμός έτελείωσεν. "Ετριφα τά μάτια και έσηκώθηκα. Τίποτε πλέον. Τί έσήμαινον όλα αυτά; Τί ήτο τό όνειρον, τό όποιον είδα έξυπνος; 'Ηρώτησα ένα Καλόν Γείτονα, άλλα δέν ήμπόρεσε νά μου το έξηγήση. 'Ηρώτησα την 'Αγάπην και αύτη, γελώσα, με παρέπεμφεν εις τό Μαντεϊον του Τροφωνίου και εις τον Τειρεσίαν.

Μικροί φίλοι και φίλαι της «Διαπλάσεως». "Ημπορείτε νά μου το έξηγήσετε σεις; Τί σημαίνει αύτη ή συγχρωτισις, αύτη ή αδελφοποίησης, αύτη ή συνένωσις, όλων αυτών των παραδόξων και άσυμβιβάστων όντων, των άνθέων, των πτηνών, των ζώων, των θαλασσών, των πόλεων, των θεών, των ήρώων, των ποιητών; "Εχει καμμίαν συμβολικήν έννοιαν ό ρεμβασμός μου; επίδειχεται καμμίαν έξήγησιν; άφορά τό παρόν; άφορά τό μέλλον; τί;

Πολύ έπεθύμουν νάκούσω την γνώμην σας.

"Αν θέλετε την γράφετε εις την «Διαπλάσιν», και τά ξαναλέμε.

ΤΑ ΣΚΥΛΑΚΙΑ ΚΑΙ Η ΓΡΗΑ ΣΑΥΡΑ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τό Α' Σκυλάκι — (Βλέπον μίαν σάυραν.) Γαϋ! Γαϋ! Φλόξ, αδελφούλα μου. "Ελα νά ιδής ένα σκυλάκι, πολύ μικρότερο από έμάς
Τό Β' Σκυλάκι — Γαϋ! Γαϋ! Αυτό, καλέ, είνε μωρό! Βλέπεις, "Εκτορ, πού δέν μπορεί ακόμη νά περπατήση καλά-καλά; 'Ιδες όμως τί μακρὰ ούρά που έχει από τώρα!

Τό Α' Σκυλάκι — Πάμε νά το χαιρετίσωμε;
Τό Β' Σκυλάκι — Ναι, ναι, πάμε. (Πησιάζουν και τά δύο).
Τό Α' Σκυλάκι — (Πρός την Σάυραν) Καλή 'μέρα, μικρό μου, τί κάνεις, καλά;
'Η Σάυρα. ("Επιληκτος δια την προσφώνησιν.) Καλή μέρα σας, πολύ καλά, ευχαριστώ. . .

Τό Α' Σκυλάκι — (Κατ' ιδίαν) Βλέπω και μιλεί καλά αυτό τό μωρό.
Τό Β' Σκυλάκι — (Πρός την Σάυραν) 'Ο μπαμπάς καλά, ή μαμμά καλά; Πώς σε λένε;
'Η Σάυρα. — Ούτε μπαμπά έχω, ούτε μαμμά. . . ούτε όνομα.
Τό Β' Σκυλάκι. — Τό καίμενο τό σκυλάκι. . . τόσφ μικρό και δέν έχει γονείς! . . . Τό άφησαν δε και άβάπτιστο!

'Η Σάυρα. (Γελώσα) Καλέ, τί λέτε 'κει; Για σκυλάκι με πέρνετε; Μία γρηά σαύρα, σαν κ' έμένα, την πήρατε για σκυλάκι;
Και τά δύο Σκυλάκια. — Μπα! Μπα! Δέν είσαι μωρό σκυλάκι; Δέν θά μεγαλώσης έσύ πειά; Δέν θά σου δώσουν όνομα; Δέν θά γίνης σαν κ' έμάς, νά παίζωμε μαζί;
'Η Σάυρα. — 'Αφήστε με, κουτάβια μου, ήσυχη. 'Εγώ τώρα πηγαίνω νά έξομολογηθώ, γιατί από μέρα σε μέρα περιμένω τό θάνατο, και σεις μου λέτε για παιγνίδια; Πηγαίνετε νά μάθετε τον κόσμο γιατί δέν τον ξεύρετε!

Τό Α' Σκυλάκι. — (Πρός την αδελφήν του.) Καλά την έπάθαμε.
Πάμε τώρα νά τα πούμε της μαμμάς νά γελάση.
Τό Β' Σκυλάκι. — Πάμε, Γαϋ! Γαϋ! Καλή ψυχή, γρηά Σάυρα!

νά έρωτήση αν έσχόλασαν τά παιδιά, δια νά υπάγουν εις τό σπίτι της, πούήσαν και άλλα παιδιά μαζεμένα, νά παίξουν.

— Νά πής της κυρίας σου, είπεν ή γραία ύπηρετρια, ότι τά παιδιά ήλθαν μούσκεμα από τό σχολειον και φοβούμαι νά τα βγάλω έξω μην κρυάσουν!

'Α! Καλά νά πάθουν!
ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΠΗΡΑΙ ΔΥΟ

[Κατά τον μύθον του Αϊσώπου]

Είς τῆς ζωῆς τὸν δρόμον ὁ ἄνθρωπος ἔς τὸν ὄμον δύο σακκούλας φέρει· ἀλλὰ ἡ μία γέρονει ἔτ' ἀ στήθη του, κ' ἡ ἄλλη — θαρρῶ ἢ πιὸ μεγάλην — γυρμένη εἶνε ἔς τῆς πλάτης μὰ καὶ ἡ δύο εἶνε ἀπὸ κακὰ γεμάτες.

Αὐτὸ ὅμως διαφέρει ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅτι ἡ ἐμπρός του φέρει τὰ ὄσα σφάλλουν ἄλλοι· ἐνῶ ἡ πιὸ γεμάτη ποῦ εἶνε εἰς τὴν πλάτη γυρμένη, ἔχει ὄσα ὁ ἴδιος ἔχει κάμῃ μὲ ἔργο ἢ μὲ γλώσσα.

Γι' αὐτὸ μὲ δίχως κόπον ὄσοι ἔχουν κακὸ τρόπο, βλέποντες μόνον ὄσα κακὰ οἱ ἄλλοι ἔχουν, μὲ τὴν κακὴν τὴν γλώσσαν τοὺς ἄλλους κατατρέχουσι· τὰ σφάλματά των ὅμως νὰ ἴδουσι δὲν ἀφήνει... ὁ ὑψηλὸς τῶν ὄμων.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΗΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 182]

Αὐστηρὰ ἦτο ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς λαίδης Ἐνσορτ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξηκόντιζον βλέμματα ὀξεῖα, ὡς αἰχμᾶς καρφίδων. Ἐπέτρεψεν ἐν τούτοις εἰς τὸν υἱὸν τῆς νὰ τὴν ἀσπασθῆ· κατόπιν ἐπαρουσίασε τὴν παρειάν τῆς καὶ πρὸς τὴν νόμφην τῆς μὲ τὴν ψυχράν, τὴν παγετώδη αὐτὴν ἐρώτησιν :

— Τί κάμνεις, Λαύρα ;

Ἡ κυρία Ἐνσορτ ἐκατακοκκίνισεν, ἐπροσπάθησε νὰ κρατηθῆ καὶ εἶπε :

— Μητέρα, ἰδοὺ ὁ Φίλιππος, ὁ θετὸς μας υἱός· ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσετε.

— Παιδί μου, προσέθεσε στραφεῖσα πρὸς τὸν Φίλιππον· αὐτὴ ἡ κυρία εἶνε ἡ μητέρα μας, θὰ τὴν ἀγαπᾶς ὅπως καὶ ἐγώ.

Ὁ Φίλιππος ἐπροχώρησε μὲ θάρρος καὶ ἔτεινε μειδιών τὴν μικράν του χεῖρα πρὸς τὴν γράϊαν.

Ἡ λαίδη Ἐνσορτ ἐφόρεσε τὰ γυαλιά της, ἐκύτταξε καλὰ τὸ παιδίον μὲ ὑπεροψίαν καὶ ἤγγισε μόλις τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων του, λέγουσα ξηρῶς καὶ μὲ κάποιαν εἰρωνείαν :

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε τὸ νέον μέλος τῆς οἰκογενείας μας· Δὲν βλέπω διόλου,

Ἐδουάρδε, τὴν ὁμοιότητά σου λέγεις· Αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε πολὺ μελαγχροινόν· ὁ υἱός μου εἶχε ὠραῖον χρῶμα !

Ὁ Φίλιππος ὀπισθοχώρησεν. Ἐξ ἐναστικτοῦ ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἡ γράϊα ἐκείνη τὸν ἐχθρεύετο. Τὰ χεῖλη του ἐτρεμον καὶ ἐκύτταξε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Ἐνσορτ μὲ παράπρον.

Ἡ κυρία Ἐνσορτ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὄμων τοῦ παιδίου καὶ μὲ τρυφερότητα, πλὴν ἐμφαντικῆν τοῦ συνήθους, τῷ εἶπεν :

— Ἐλα, χρυσό μου, νὰ ἰδῆς τῆς ὠραῖες εἰκόνας που εἶνε ἐδῶ καὶ ἄφησε τὸν πατέρα σου νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὴν λαίδην Ἐνσορτ.

— Αὐτὴ ἡ εἰκὼν, ἐξηκολούθησε χαμηλοφώνως, ὀδηγήσασα τὸ παιδίον ἐνώπιον τῆς εἰκόνης ὠραίου ἀξίωματικῆς ἐν στολή, εἶνε τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κυρίου Ἐνσορτ, ὁ ὁποῖος ἐφρονεῖτο εἰς τὸν Ἀνθωνωτικὸν πόλεμον. Ὁ πατέρας σου λέγει ὅτι σοῦ ὁμοίαζεν ὅταν ἦτο εἰς τὴν ἡλικίαν σου. Ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ κρίνω, διότι δὲν τὸν ἐγνώρισα. Ἀλλὰ ὁ κύριος Ἐνσορτ μοῦ εἶπε ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτην φορὰν ποῦ σε εἶδε τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν αὐτὴ ἡ ὁμοιότης ».

Εἰς τὸ ἐξάμηνον διάστημα, τὸ ὁποῖον εἶχε παρέλθῃ ἀφ' ἧς ὁ «Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας» εἶχε γίνῃ «Φίλιππος Ἐνσορτ» τὸ παιδίον εἶχε κάπως μεταβληθῆ. Ἡ ἔκφρασις τῆς παιδικῆς χαρᾶς ἡ ὁποία διεχόνητο ἐπὶ τοῦ ὠραίου τοῦ προσώπου καὶ ἡ ὁποία εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς ἀγαπητῆς του θείας, δὲν ἐπανῆλθεν· εἶχε μεγαλώσῃ, εἶχεν ὑψηλώσῃ. Ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, ὁ ἀήρ τῶν βουνῶν, ὅπου ἐπὶ πολλοὺς μῆνας εἶχε διαμείνῃ, — διότι καθὼς εἴπωμεν, οἱ θεοὶ γονεῖς του δὲν ἦλθον κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Νέαν Ὁρλεάνην εἰς τὴν Νέαν Ὀρκην, ἀλλ' ἔκαμον διαφόρους ἐν τῷ μεταξύ σταθμούς, — ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου ἔκαμεν ἀκόμη βαθύτερον τὸ χρῶμά του, τὸν ἐδυνάμωσε, τὸν ἀνέπτυσεν. Ἦτο ὠραῖον παιδίον καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ὀλίγον ἐπιφυλακτικόν, ὀλίγον ψυχρὸν ὅταν εὐρίσκετο μετὰ ξένων, ἀλλ' οὐδέποτε ἀδέξιον ἢ ἐπιτετηθευμένον, ἢ κακοαναθετραμμένον.

Οἱ θεοὶ γονεῖς τοῦ Φίλιππου ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ αὐτόν. Πορφυρογέννητος βασιλόπαις νὰ ἦτο, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ οὔτε ὠραιότερους τρόπους, οὔτε εὐγενεστέρους κλίσεις, οὔτε τρυφερώτερα αἰσθήματα, καθὼς δὲ ἔλεγεν ἡ κυρία Ἐνσορτ, ἦτο παιδίον ἀξιαγάπητον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐτίμα οἰωνδῆποτε οἰκογένειαν. Νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν ἐνθυμεῖτο τὴν προτέραν του ζωὴν, θὰ ἦτο ψεύδος. Ὡ, πολλάκις, κατὰ τὰς ὠραίας ἐκείνας ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου, τὰς ὁποίας διήρχετο μετὰ τῶν γονέων του,

ἐνεθυμήθη καὶ τὸν κῆπον τῆς ἐπαύλεως Δετράβα, καὶ τὴν Δέαν καὶ τὴν Κελίαν καὶ τὸν Αἰλιουέλ. Ἡσθάνετο ἐπίσης τὴν ἐλλείψιν τοῦ Καρδιναλίου καὶ τοῦ Σκώπτου, τὰ ἄσματα τῶν ὁποίων τὸν ἐξυπνοῦσαν ἄλλοτε κάθε πρωΐ. Πολλάκις ἔτυχε, διερχόμενος ἀπὸ κανὲν δάσος, νὰκούσῃ παρόμοιον κελάδημα. Ἐνόμιζε τότε ὅτι οἱ πτερωτοὶ τὸν φίλοι τὸν εἶχαν ἀκολουθήσῃ καὶ προσεπάθει νὰ τοὺς ἴδῃ διὰ μέσου τῶν δένδρων... Μολοῦντι ἡ πρὸς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Ἐνσορτ ἀγάπη του ἠῤῥαυεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, δὲν ἔβλεπε τὴν ὠραν νὰ ἐπανίδῃ τοὺς φίλους του τοὺς ἀγαπητοὺς καὶ τὰ ἀγαπημένα του μέρη.

Τὰς τρυφεράς του ἐκμυστηρεύσεις τὰς ἔκαμεν συνήθως εἰς τὰ «παιδιά» τοῦ πάτερ· Ἰωσήφ :

— Ἐννοια σας καὶ θὰ γυρίσωμεν γρήγορα εἰς τὴν Νέαν Ὁρλεάνην, τοῖς ἔλεγεν· ὁ πάτερ Ἰωσήφ θὰ ξαναγυρίσῃ, θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἀνοιξίς καὶ θὰ θανάτισον πάλιν ἡ τριανταφυλλίαι καὶ ἡ γιαισεμῆς.

Καὶ τὸν πόθον αὐτὸν τῆς ἐπανόδου, τὴν νοσταλγίαν του, δὲν τὸν ἐνεπιστεύετο εἰς κανένα ἄλλον. Ἀπεναντίας πρὸς ὄλους, καὶ προπάντων πρὸς τοὺς θεοὺς του γονεῖς, ἐφαίνετο φαιδρὸς καὶ εὐχαριστημένος, συναισθανόμενος ὅτι θὰ ἦτο ἀχάριστος, ἂν τοὺς ἄφινε ποτὲ νὰ ἐνοήσουν ὅτι δὲν ἦτο τελείως εὐτυχῆς μαζίτων, δι. ἔλειπεν ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν τὸν κατὶ ται.

Ἐνῶ ἀκόμη ἡ κυρία Ἐνσορτ καὶ ὁ Φίλιππος ἔβλεπον τὰς εἰκόνας, εἰσῆλθεν ἡ μικρὰ κληρονόμος, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ. Μόλις τὴν εἶδε τὸ παιδίον, ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπε καμμίαν ἀπὸ τὰς ὠραίας ἐκείνας κούκλας, τὰς ὁποίας ἐθαύμαζε τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων εἰς τὰς προθήκας τῶν μεγαλοκρεπῶν καταστημάτων τῆς Νέας Ὁρλεάνης. Ἡ Λουκία ἐφόρει κυανῆν μεταξίνην ἐσθῆτα, στολισμένην μὲ δαντέλλας τόσοσιν λεπτάς, ποῦ ἐνόμιζε ὅτι τὰς εἶχαν ὑφάνῃ νεράιδες. Αἱ μεταξίναι περικνημίδες τῆς εἶχον τὸ ἴδιον χρῶμα καὶ ἡ κόμη τῆς ἐπιπτε ἐπὶ τῶν ὄμων τῆς εἰς ὠραίους βοστρύχους.

Τῆς εἶχον μάθη ὅτι ἦτο γνώρισμα ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς τὸ νὰ εἶνε εὐγενῆς πρὸς ὄλους. Διὰ τοῦτο ἐχαίρεισε τὸν θεῖον τῆς καὶ τὴν θείαν τῆς πολὺ ἐπιδεικτικῶς, καὶ τοὺς ἠρώτησε περὶ τῆς υἱείας των καὶ περὶ τοῦ ταξιδίου των, μιμουμένη τὸ ὄφος, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο καὶ ἡ μάμη τῆς, ὁμιλοῦσα πρὸς ξένους. Κατόπι, πλησίασασα τὸν Φίλιππον, τῷ ἔτεινε τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων τῆς, ἀπαράλλαχτα ὅπως εἶχε κάμῃ καὶ ἡ λαίδη Ἐνσορτ, λέγουσα μὲ τὴν ἐπιτετηθευμένην τῆς φωνήν, ἡ ὁποία οὐδὲν εἶχε τὸ παιδικόν : « Πῶς εἴσθε ; Χαίρω πολὺ πού σας βλέπω ».

Κατόπι ὀπισθοχώρησεν ἐν βῆμα καὶ

ἐκύτταξε προσεκτικῶς τὸ παιδίον μὲ τοὺς ὀξεῖς φαιδρὸς ὀφθαλμούς της, τοὺς σκιαζομένους ὑπὸ βλεφαρίδων πυρρῶν.

Δὲν ἐτάραξε διόλου τὸν Φίλιππον ἡ συμπεριφορὰ αὐτῆ. Τὸ παράδοξον ἐκεῖνο κοράσιον τὸν διεσκέδαζε πολὺ. Δι' αὐτὸν ἦτο τὸ ἴδιον, ὡς νὰ ἴστατο ἐνώπιόν του ἡ κούκλα τῆς βιτρίνας καὶ νὰ τῷ ἔλεγε : « Πῶς εἴσθε ; » Καὶ τοῦ ἤρχετο νὰ σὴν ἔλαφρῶς κανένα τῶν ξανθῶν ἐκείνων βοστρύχων, διὰ νὰ ἴδῃ τί θὰ συνέβαιεν· ἀλλ' ἀντέστη εἰς τὸν πειρασμόν. Ἄλλως τε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ λαίδη Ἐνσορτ τὸν ἐκύτταξε κατὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος πολὺ ὀλίγον τὸν ἐνεθάρρυνε πρὸς ἀστείότητάς. Τὴν δυσηρέσκει ὁ συγχρωτισμὸς τῶν παιδίων καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ εἰσῆρχοντο μαζί-μαζί εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Ἄ, τέτοιο πρᾶγμα, δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ ποτέ. — Ἐννοια σου κ' ἐγὼ ξεῦρω, ἐπέκρηθη. — Καὶ διὰ νὰ μὴ ἀναπτυχθῆ καμμία οἰκειότης μετὰ τῶν, τὰ ἐποποθέτησεν εἰς τὰ δύο ἀντίθετα ἄκρα τῆς μακρᾶς τραπέζης.

Ἐν τούτοις, μεθ' ὄλην τὴν ἀκαταδεξίαν τῆς Λουκίας, ὁ Φίλιππος ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἐλυκόμενον πρὸς τὸ κοράσιον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῆ ἐριπτε φιλικὰ βλέμματα, ἀνωθεν τῶν δοχείων τῶν καρπῶν καὶ τῶν ἀνθέων. Ἡ Λουκία ἐκάθητο εἰς μίαν ὑψηλὴν καρέκλαν πλησίον τῆς παιδαγωγοῦ τῆς. Ὁ Φίλιππος διεσκέδαζε πολὺ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς κυρίας τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς δεσποινίδος. Ἄλθου, νὰ μεταχειρίζεταὶ μὲ τόσοσιν σεβασμόν ἐν παιδίον, ἐνῶ ἡ Ἐλένη ἡ θαλαμηπόλος τῆς, ἴστατο ὀρθία ὀπισθὲν τῆς, ἐτοιμῇ νὰ ἐκτελέσῃ πᾶσαν τῆς διαταγὴν, νὰ προλάβῃ πᾶσαν τῆς ἐπιθυμίαν, ὁ δὲ οἰκονόμος ὑπεκλίνετο ἑδραφίως ὡσάντις ἡ μικρὰ κατεδέχετο νὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΕΡΙΦΙΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΡΟΒΑΤΩΝ

Βασιλεὺς τις, περιοδεύων ποτὲ ἀνὰ τὸ βασιλείον του, ἐπεσκέφθη καὶ τὰς φυλακὰς μιᾶς πόλεως.

Ἠρώτησε τὸν πρῶτον κατάδικον, διὰ ποίαν αἰτίαν εἶχε καταδικασθῆ, καὶ ἔλαβε τὴν ἐπομένην ἀπάντησιν :

— Εἶμαι ἀθῶος, Μεγαλειότατε ! Ὅστε τὸν ἀνθρώπων που λέγουσιν ἐφρονεῦσα, οὔτε κανὲν ἄλλο κακὸν ἔκαμα εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἄν μου χαρίσετε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς μου, θὰ πράξετε ἔργον ὑψίστης δικαιοσύνης. Δικαιοσύνη ! Δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη εἰς τὴν χώραν σας, Μεγαλειότατε, καὶ οἱ δικασταὶ σας ὄλοι εἶνε διὰ κρέμασμα.

Ὁ Βασιλεὺς ἐμειδίασεν, ὑπεσχέθη νὰ ἐξετάσῃ τὴν δικογραφίαν καὶ μετέβη εἰς

ἄλλον κατάδικον. Ἡ αὐτὴ ἐρώτησις ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως, ἡ αὐτὴ ἀπάντησις ἐκ μέρους τοῦ κατάδικου. Κατόπι ἐρωτᾷ τρίτον, ἐρωτᾷ τέταρτον, ἐρωτᾷ πέμπτον... ὄλοι τὰ ἴδια. Ἐνόμιζε τις ὅτι, ἅμα ἔμαθον ὅτι θὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ ὁ βασιλεὺς, ὄλοι οἱ κατάδικοι ἔκχμαν συμβούλιον καὶ ἀπεφάσισαν νὰ δώσουν τὴν αὐτὴν στερεότυπον ἀπάντησιν εἰς τὴν προβλεπομένην ἐρώτησιν τοῦ βασιλέως.

Μόνον ὁ κατάδικος, τὸν ὁποῖον ἠρώτησε τελευταῖον, ἀπήντησε κατ' ἄλλον τρόπον. Ὁυτος εἶχε τὸ ὄφος ταπεινόν· δὲν ἐτόλμησε οὔτε κἂν νάτεινισῃ τὸν βασιλέα καὶ οἱ λόγοι του διεκόπτοντο ἀπὸ στεναγμούς :

— Εἶμαι ἐνοχος, Μεγαλειότατε ! ἔλεγεν. Εἰς στιγμὴν παραφορᾶς ἀγρίας διέπραξα τὸ ἐγκλημα καὶ τὸ ὁμολογῶ. Δικαίως με καταδίκασαν καὶ οὔτε ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ μου χαρίσετε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς μου. Μεγαλειότατε, εἶμαι ἀμαρτωλός. Μετανοῶ δι' ὅτι ἐπραξῆ καὶ ἐλπίζω μόνον νὰ συγχωρηθῶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Τότε ὁ βασιλεὺς, στραφεὶς πρὸς τοὺς συνοδευόντας αὐτόν, εἶπε :

— Πραγματικῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶνε πολὺ κακὸς καὶ δὲν εἶνε σωστὸν νὰ συναναστρέφεται μὲ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους που εἶδα ἐδῶ μέσα. Φοβοῦμαι μήπως ἡ συναναστροφή του διαφθείρῃ τὰ χρηστά των ἦθη. Νὰ τὸν βγάλετε ἀμέσως ἀπὸ τὴν φυλακὴν. Τὸ Εὐαγγέλιον δὲν λέγει ὅτι πρέπει νὰ χωρίζωμεν τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐριφίων ; Ἄς χωρίσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, — προσέθεσεν ὁ βασιλεὺς μειδιών, — τὸν ἐνοχόν ἀπὸ τοὺς ἀθῶους.

Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ

Κτίστης ὄν ἐμένα ἄλλος πουθενά δὲν θὰ βρεθῆ. Κτίστης εἶμ' ἐγὼ μεγάλος ποῖός μ' ἔχει νὰ τ' ἀρνῆθῃ ;

Ἐχω σχέδιον, ἰδέ το, καὶ ξυλάκια ἔστὸ κουτί, τῶνα ἴσῃν ἔστ' ἄλλο θέτω ὅπου κι' ὅπως τ' ἀπαιτεῖ.

Ἀπὸ τὰ θεμέλια ἀρχίζω, φθάνω ἔστην ἀκροκοφίαν· θέλεις Παρθενῶνα κτιζῶ θέλεις τὴν Ἁγίαν Σοφίαν.

Θέλεις κτιζῶ ἕνα παλάτι γιὰ μίαν εὐμορφήν ξανθὴν ποῦ τὴν ἐβαλα ἔς τὸ μάτι πρὶν ἀκόμη γεννηθῆ.

Κ' ἐπειδὴ ἀργὸς νὰ μείνω δὲν το ἔχω σὲ καλὸ ὅπως μόνος μού τα στήνω Ἐστὶ μόνος τα χαλῶ.

[Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα τοῦ Τοτού ἔχει δυνατόν πονοκέφαλον καὶ ὁ μικρὸς Τοτός κλαίει, κλαίει. — Μὰ ἐσὺ τί ἔχεις; τὸν ἐρωτᾷ ὁ πατέρας του. — Καὶ ὁ Τοτός, δεικνύον τὴν μητέρα του : — Μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι... τ η ς

[Ἐστὴν ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.]

Ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ Κωστάκη τὸν μαλόνει που δὲν εἶνε φρόνιμος.

— Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κάμνῃς ἄτακτα, τῷ λέγει, οὔτε κρυφά μου, διότι ὁ Θεὸς βλέπει τὰ πάντα.

— Ἄ, ὄσο γιὰ τὸ Θεὸ δὲν με μέλει, ἀπαντᾷ ὁ Κωστάκης· ὁ Θεὸς εἶνε καλὸς καὶ δὲν μαρτυρᾷ τίποτε !

[Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φοιβόλητου Κόρης]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, Δάσκη, διὰ τοὺς νέους φίλους ποῦ μου ἐσῶστησε. Τὰς δύο δραχμὰς τὰς ἔδωσα εἰς τὴν Ἐστία. Διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν δύναμαι νὰ σοῦ εἴπω ἐνταῦθα, ἀδυνατῶ νὰ δεχθῶ τὴν πρότασιν σου καὶ νὰ κἀμω εἰς τοὺς φίλους μου ἐγκλησιν. Τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ σοῦ ἔδωσα ἄλλοτε, θὰ ἐκτελέσω, ἀλλ' ἔχει ὀλίγη ὑπομονήν.

Εἶμαι εὐτυχῆς διότι σοῦ ἤρσαν τόσοσιν αἰ κωμῆσαι τοῦ «Παιδικοῦ Θεάτρου» Ἀνθωμένη Παιδιά. Τὸ «Θῦμα τοῦ φθάνου» εὐρίσκειται εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ τιμᾶται φρ. 3, 50.

Πολὺ μοῦ ἤρεσε καὶ ἡ ἐπιστολή σου καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀγαπητῆ μου Ἀκριά. Θέλω νὰ μου γράψῃς συχνά, νὰ σημειώσῃς δὲ καὶ τὴν ἡλικίαν σου εἰς τὰς λύσεις, ὡστε νὰ ἤξεύρω μὲ ποίαν τάξιν διαγωνίζεσαι.

Τὸ ἐξῆς χαριτωμένον γραμματάκι μου ἔστειλεν ὁ φίλος μου Χαλασμός Κόσμων. Φιλικάτη Διάπλασις. Καυχῶμαι δι' εἶμαι Ὁρθόδοξος ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἤθελα νὰ εἶμαι Διαμαρτυρούμενος... κατὰ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου. Ἄν τὴν ἐγνώριζα, θὰ τὴν ἐπηγάδιζα καὶ θὰ τὴν ἐτρῶγα. Τὸ ἀνεκδοτὸν τὸ ὁποῖον τόσοσιν αὐθαίρετως ἀποδίδει εἰς ἐμέ, τὸ ἤκουσα μὲν πολλάκις — εἶνε δὲ γνωστότατον, — ἀλλ' οὐδέποτε τὸ εἶπα. Εἶνε ἀληθές δι' τρῶγα καμμίαν φορὰν εἰς τὰ Ἐστία-τόρια τοῦ Φαλήρου μὲ τὸν πατέρα μου ἀλλ' οὐδέποτε ἐζήτησα οὔτε ὀρθογραφικὰ λάθη, οὔτε... ξαναξαναγράψα γαργά. Σὲ ἀσπάζομαι. Χαλασμός Κόσμων. — Νὰ ἴδουσι τώρα πῶς θὰ δικαιολογήσῃ ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου.

Τὸ δὲ Σαρδαναπαλάκι τοῦ ὁποῖου ἐδημοσίευσας εἰς τὸ 23 φύλλον τὰ πρῶτα ζωγραφικὰ δοκίμια, μοῦ γράφει : « Ἀλήθεια, καλὴ Διάπλασις, δὲν ἐγνώρισες ἐκείνην τὰ πρόσωπα; Καὶ ὅμως σοῦ εἶνε πολὺ γνωστά. Ἐκεῖνος ὁ κύριος μὲ τὸ μπα-στουῖν εἶνε ὁ διευθυντῆς καὶ ἐκδότης σου, ὁ κ. Ν. Παπαδόπουλος, ἡ διπλανὴ του κυρία εἶνε ἡ ἀδελφὴ του, ἐκείνη ποῦ μου κάμνει τόσο χα-δια θταν ἔρχουμαι εἰς τὸ γραφεῖόν σου (νομίζω ὅτι τὴν λέγουσιν κυρίαν Μαρίαν.) τὸ ἄλλο κορίτσι εἶνε ἕνα ποῦ τὸ βλέπω πάντα μαζί του, (ὡς καμμία ἀδελφὴ τοῦ Ἀνανία.) καὶ ὁ ἄλλος κύριος εἶνε ὁ συνεργάτης σου κύριος Ἐβονόπουλος, ποῦ ἔχει τὸ Παιδικὸν Θεάτρον. Τοὺς εἶδα μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Ζάππειον ὄλους ἔτσι, καὶ σὺ ἐγύρισας εἰς τὸ σπίτι σου ἐξωγράφισα. Πιὸ ὕστερα θὰ σοῦ στείλω καὶ ἄλλα πράγματα. Πολὺ καλὰ, Σαρδαναπαλάκι μου, πολὺ καλὰ.

Ἐπρότιμῃσα, ἀγαπητῆ Ἰρυσάετ, νὰ σοῦ στείλω τὸ ζήτηθὲν «Παιδικὸν Θεάτρον» ἀφοῦ, ὡς βλέπεις, δὲν ἤνοια κατάλογον συνεσφορῶν. Σὲ ἀντασπάζονται ὄσοις ἀσπάζεσαι, κ' ἐγὼ μαζί.

Ὁραῖον ἦτο καὶ τὸ ἄλλο ψευδώνυμον. Νόμφη τοῦ Αἰγαίου, ἀλλ' ἀφοῦ μοῦ ἔδωκες τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς, ἐπρότιμῃσα αὐτὸ ποῦ μοῦ

